

[Arne Bjerregaard.]

er kommet i vores beskatning ved, at de sociale ydelser, tilskuds- og sikringsordninger er afhængige af indkomsten, fjernet.

Der gives mange og rigtige eksempler på, at en forøget bruttoindtjening giver en mindre nettoindtjening; en sådan beskatningsform er selvfølgelig urimelig, og en sådan beskatningsform vil vi være med til at ændre, ligesom vi vil være med til at fjerne det, som er med til at hindre, at folk i arbejdslivet har virkelyst. Vi vil hellere være med til at fremme initiativ. Vi ønsker at give grobund for ønsket om, at folk vil skaffe sig en ekstra indtjening. Netop igennem dette har vi mulighed for at skabe den produktionsforøgelse, som er en tvingende nødvendighed i dag blot for at bevare status quo med hensyn til vor levestandard.

Altså må vi sige, at vi i kristeligt folkeparti ønsker en klar forenkling af indkomstbeskatningen; men afstanden fra det, vi kan opstille, og til de foreliggende forslag om aftrapning og fuldstændig afskaffelse af indkomstbeskatningen synes mig så stor, at jeg i øjeblikket ikke kan forestille mig, at der kan føres realistiske forhandlinger med de foreliggende forslag som grundlag.

Men skulle der være beskatningsmæssige realiteter bag disse forslag, finder jeg det alligevel ganske umuligt i de stående udvalg at bearbejde de mægtige talmaterialer, som skal til, og som endda er en klar forudsætning for, at man kan tage stilling til så drastiske ændringer i vore beskatningsformer.

Derfor kan jeg kun beklage, at fremskridtspartiet fremsætter forslag med så vidtrækkende konsekvenser, at vi ikke har mulighed for at bedømme dem og derfor tvinges til klart at tage afstand fra sådanne forslag, idet man dermed udelukker os fra et samarbejde med fremskridtspartiet, et samarbejde, som vi i kristeligt folkeparti også gerne vil være med til at etablere, bl.a. fordi jeg som tidligere sagt stadig har en fornemmelse af, at der er en vis idealistisk baggrund for de sidst fremsatte forslag. Men en vis rimelig saglighed er forudsætningen for en rimelig saglig drøftelse af forslagene.

Kaj Hansen (DKP):

I fordums tid var det adelen og gejstligheden, der var fritaget for at betale skat. I vore dage er der praktisk talt ingen, der ved

lovgivning på forhånd er fritaget for at betale indkomstskat.

Det betyder imidlertid ikke, at der ikke er nogen, som går fri. Tværtimod er der opstået en ny privilegeret gruppe af velhavere, der på baggrund af en lemfældig lovgivning hjulpet af snedige advokater og lovtydere har formået at fritage sig selv for at betale en indkomstskat, der står i et rimeligt forhold til de virkelige indtægter.

De ferreste af denne gruppe er yderligere i stand til gennem advokatbistand og udviklede skattetransaktioner at bringe den skattepligtige indtægt ned på nul. Det er en gruppe, som stadig vokser, og som tæller mange millionærer. Vort nuværende skattesystem er bygget på evneprincippet; det betyder, at skatten skal lægges på dem, der har evne til at betale i kraft af indkomst eller formue, og vel at mærke i et passende forhold til den virkelige evne og indtjening.

Evneprincippet og progressionen i beskatningen danner tillige grundlag for socialpolitiske opgaver som indkomstudjævning og socialpolitik i videste forstand. Evneprincippet, der kun blev delvis gennemført, er i løbet af en årrække blevet gennemhullet som en si. Den evne, som betyder noget i dag, er evnen til at trække fra på selvangivelsen: jo større indtægt, jo større fradrag; en stor indtægt giver mulighed for en stor gæld, stor gæld giver store fradrag osv., alt sammen bistået af lovgivningen, som har muliggjort skattefiduserne.

Der er i sandhed brug for en skattereform, men ikke den, vi behandler her i dag. Den skattereform, vi skal have, skal bygge på evneprincippet i dets fulde udstrækning, hvor det er bruttoindtægten, der skal lægges til grund, hvor fradragene skal fjernes fra selvangivelsen, hvor de mindste indkomster op til 30.000 fritages for skat, og sidst, men ikke mindst, må der gennem en effektiv ligning, hvor skattevæsenet ikke behøver at beskæftige sig med lønmodtagerne, drages omsorg for, at hovedparten af de 17 mia kr., der i dag unddrages beskatning, kommer til at bidrage til samfundshusholdningen. Så er der ikke brug for nedskæringer, så kan sociallovgivningen udbygges, så er der råd til en ordentlig uddannelsesstøtte og til at gennemføre en social boligpolitik.

Om forslaget til afskaffelse af den personlige indkomstskat, det, der skal træde i